

7.6.2026 - Z koho si bereš vzor?

Čtení: Mat. 16,21-28; Žid. 12,1-4

Písně: 402 – Ó Pane můj; 395 – Nám pomoz, Pane milý;
399 – Učiň mě, Pane, nástrojem; 406 – Dej nám moudrost, odvalu

Z koho si bereš vzor? Kdo je pro tebe inspirací? Kdo tě povzbuzuje, když ráno otevřeš oči? Na co myslíš? Jak prožiji tento den, tento týden, tento měsíc, tento rok, celý život?

Autor listu Židům nám dává jasnou odpověď: „Hledme na Ježíše, původce a dokonavatele víry, který aby dosáhl náležité radosti, podstoupil kříž, nedbaje na jeho potupu, a usedl po pravici Božího trůnu.“

A budu to během tohoto kázání opakovat znovu a znovu: **Hledme na Ježíše.**

Protože to má smysl. Cítil ses někdy znechucený nebo skleslý? Já ano. A právě tehdy potřebuji bratra nebo sestru, kteří přijdou s Božím slovem a řeknou: „Podívej se na Ježíše.“ To potřebovali i adresáti listu Židům. Potřebovali někoho, kdo jim neřekne jen: „To přejde.“ Potřebovali slyšet: „**Podívejte se na Ježíše.**“

Proto vás velmi prosím: Hledme na Ježíše. Není to výtko. Je to povzbuzení na cestě víry. Před touto výzvou stojí jedenáctá kapitola listu Židům, známý „oblak svědků“. Ábel, proroci a mnozí další lidé víry. Byli požehnáním své generaci, protože hleděli na Boží zaslíbení a očekávali příchod Spasitele. Autor však nakonec neukazuje na ně. Ukazuje na Krista.

Hledte na Ježíše. Je zde řečeno, že je původcem naší víry. Víru si sami nevytváříme. Je to Boží dar. On prorazil cestu do našich srdcí. On otevřel cestu do Boží přítomnosti. A je také dokonavatelem víry. Je počátkem i koncem. Proto máme hledět právě na něj. Kvůli radosti, která byla před ním, podstoupil kříž. V Getsemane se rozhodl naplnit vůli svého Otce. Nejprve přišlo utrpení, potom radost. Nejprve kříž, potom vzkříšení. Když se zdálo, že vítězí smrt, Ježíš Kristus prohlásil: „Já jsem život a vzkříšení.“ A to je další důvod, proč máme hledět na Ježíše. Když se nedíváme na něj, díváme se jen na smrt. Když se díváme na něj, přijímáme život. Když visel na kříži, lidé se mu posmívali: „Jiné zachraňoval, ať zachrání sám sebe.“ Právě v tom však spočívala hluboká ironie. Aby zachránil nás, nezachránil sebe. Proto dnes můžeme hledět na toho, který vzal naše hříchy a daroval nám odpuštění. Autor dále říká: „Myslete na to, co všecko On musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu.“ Pán Ježíš není jen učitelem pravdy. On je Pravda sama. A zároveň dokonale věděl, jak ji uplatnit v životě.

První lekce: Pán Ježíš věděl, jaký je jeho cíl.

Jeho narození, život, ukřižování, smrt i vzkříšení nebyly náhodné. U Boha nejsou náhody. Existuje plán. Sám řekl: „Syn člověka přišel hledat a spasit, co zahynulo.“ To byl jeho cíl. Někdy si myslíme, že najdeme Boha vlastní cestou. Že projdeme různá náboženství, různé sbory, a nakonec ho objevíme. Jenže Ježíš říká něco jiného. On hledá nás. On přišel hledat a zachránit.

Proto čtete: „Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něho byl svět spasen.“ Když čtete výzvu „Hledte na Ježíše“, jde o víc než o obdiv. Jde o následování. Pokud sami neznáme svůj cíl a nestanovíme si priority, udělají to za nás lidé, okolnosti a situace kolem nás. Výsledkem bývá starostlivost, nespokojenost a ztráta smyslu života. Jenže proto Kristus nepřišel. Přišel, aby dal život.

V Lukáši 15 nacházíme tři známé příběhy: ztracenou ovci, ztracenou minci a ztraceného syna.

Ovce byla ztracená kvůli své přirozenosti. Ovce má zvláštní dar – umí se ztratit. Sama cestu zpátky nenajde. A jediné, co dokáže, je volat o pomoc. Takoví jsme i my bez Boha.

Mince byla ztracená vinou někoho jiného. Sama za svou situaci nemohla. Kolikrát i dnes lidé říkají: „Může za to moje rodina, moje prostředí, moje minulost.“

A potom je zde **ztracený syn**. Ten se ztratil vlastním rozhodnutím. Chtěl mít více než být. Odešel od otce a ztratil se. Ovce byla ztracená kvůli okolnostem. Mince kvůli někomu jinému. Syn kvůli vlastním rozhodnutím. Ale bez ohledu na způsob ztracenosti měl Ježíš jediný cíl:

Hledat a zachránit to, co zahynulo.

Proto nevymýšlejme výmluvy. Neobviňujme druhé. Půjďme ke Kristu takoví, jací jsme. Ozvěme se jako ovce. Nechme se najít jako mince. Vraťme se jako syn. A Otec nás přijme. Takový je náš Bůh. Pán Ježíš věděl, jaký je jeho cíl. Přišel hledat a zachránit. Jaké je poučení pro nás? My nikoho zachránit nedokážeme. Nemůžeme nahradit Spasitele. Můžeme však ukazovat na Spasitele. Můžeme svědčit o tom, že Ježíš Kristus je jediný, kdo dokáže vytrhnout člověka z hříchu a dát mu nový život.

Když jsme uvěřili, mohli jsme jít do nebe. Bůh nás však ponechal zde. Proč? Protože náš život má být účelný, ne bezcílný. Když hledíme na Ježíše, vidíme, že měl cíl. A Bůh má cíl také pro tebe a pro mě. Hledat lidi pro Dobrého pastýře. Ukazovat na toho jediného, který zachraňuje. Proto vás chci povzbudit, bratři a sestry:

Hleďme na Ježíše. Vyjděme ven a nesme evangelium. A tím evangelium je Ježíš Kristus.

Druhá lekce: Pán Ježíš si na základě svého cíle stanovil priority.

Priorita znamená určit si, co budu dělat nejdříve, co potom a co až následně. Každý z nás nějaké priority má. Některé věci odkládáme stranou se slovy: „To udělám později.“ Protože právě teď se musíme soustředit na to nejdůležitější.

Jaké byly priority Pána Ježíše? Zmíním jen tři, abychom si věci zbytečně nekomplikovali.

První priorita: společenství s Otcem.

Ježíšův život a služba byly cílevědomé. O tom jsme už mluvili. Nyní jde o to, jak svého cíle dosahoval. Jeho první a nejdůležitější prioritou bylo společenství s Otcem. U Mar 1,35–37 čteme: „Časně ráno, ještě za tmy, vstal, vyšel a odešel na pusté místo; tam se modlil. Šimon a ti, kdo byli s ním, se za ním vydali. Když ho našli, řekli mu: Všichni tě hledají.“ Všichni nás budou hledat. Všichni budou mít návrhy, co bychom měli dělat. Všichni budou mít své představy o našem životě. Ale Ježíš odcházel stranou. Byl sám. Proč? Aby měl společenství se svým Otcem, který ho poslal. To byla jeho priorita číslo jedna. Když čteme výzvu „hleďte na Ježíše“, znamená to, že bych měl mít stejnou prioritu jako On. On udržoval společenství se svým nebeským Otcem. Jak je to s námi? Co děláme na začátku dne? Co děláme časně ráno? To jsou velmi praktické otázky. Nemluvím o ničem novém. Pouze používám příklad, který nám dává Boží slovo. Jestliže někdo káže Boží slovo, ať káže Boží slovo – nic navíc. Proto se ptám: Je mou nejvyšší prioritou společenství s nebeským Otcem?

Druhá priorita: úzký okruh učedníků.

V Markově evangeliu 10,32 čteme: „Byli na cestě do Jeruzaléma a Ježíš šel před nimi. Vzal si stranou dvanáct a začal jim říkat, co ho čeká.“ Ježíš si nevybral dvanáct tisíc

lidí. Jednou nasýtil čtyři tisíce, jindy pět tisíc. Ale pro své dílo si vybral dvanáct. Přemýšlel jsem, proč si nevybral rovnou sto dvacet. Evangelizace by přece šla desetkrát rychleji. A kdyby jich bylo tisíc dvě stě, šlo by to stokrát rychleji. Někdy uvažujeme velmi pragmaticky. Chceme všechno co nejrychleji. Chceme co nejrychleji naplnit zemi Kristovým evangeliem. Jenže Ježíš vybral dvanáct. A jakých dvanáct! Zpočátku se vůbec nezdáli vhodní. Měli vlastní představy. Chtěli se vrátit ke svým starým zaměstnáním. Jeden z nich byl zrádce. Přesto si Ježíš vybral právě tuto malou skupinu a investoval do ní. Když hledíš na Ježíše, máš i ty takovou skupinu? Nemusí jít o dvanáct lidí. Možná dva. Možná jednoho. Ve jménu Páně je třeba začít alespoň s jedním či dvěma lidmi. Máš někoho, s kým se pravidelně scházíš? S kým se modlíš? Vždycky můžeš začít u manžela nebo manželky. Potom u dětí. U sousedů. U bratrů a sester. To byla Ježíšova priorita. Slyšel by svět evangelium, kdyby Ježíš do těchto lidí neinvestoval? Po léta s nimi žil. Jedl s nimi. Cestoval s nimi. Mluvil s nimi. Udržoval s nimi společenství. Investoval do nich. Hledět na Ježíše znamená také investovat do lidí. Je zvláštní, pokud neinvestujeme do nových učedníků. Pokud nebudeme vychovávat další následovníky Krista, nebudou vznikat misijní buňky ani nové sbory. Proč? Protože nehledíme na Ježíše.

Třetí priorita: hledat ztracené.

Právě proto přišel. Přišel hledat a zachránit to, co zahynulo. Ztracené hříšníky. Lidí zahynulé v hříchu. Jak čteme v Lukáši 19,10: „Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“ Víte, ďáblovi velmi záleží na tom, aby se tyto priority pomíchaly. Proto někdy vidíme aktivisty, kteří říkají: „My změníme svět.“ Jenže nejde o převrácení světa. Jde o to, aby svět slyšel o Boží lásce. Aby slyšel evangelium. Aby se nechal najít. Aby šel za Ježíšem. Nepřevracejme svět. To nemá smysl. Mějme společenství s Otcem. Soustředme se na určitou skupinu lidí. Vedme je k následování Ježíše. A potom jim ukážeme, že On je jediný Spasitel.

To byly jeho priority. Porovnejme se s ním. Právě k tomu nás vyzývá text: „Hledte na Ježíše.“ Jestli má mít tento text nějaký význam v našem životě, pak to znamená: Musím mít cíl. Musím ho uskutečňovat podobně jako On. A v tom přece není nic zvláštního.

A ještě jedna věc. Pán Ježíš nedovolil, aby mu druzí vnutili svou agendu. Slovo „agenda“ zde znamená způsob jednání, směr, plán nebo program, podle kterého má člověk postupovat. Ďábel se pokusil Ježíši nabídnout vlastní návrh. Byla to agenda přímo z pekla. Co má dělat, jak má jednat. Přišel už na samém začátku Ježíšovy služby. Třikrát pokoušel našeho Mistra. Nepodařilo se mu to. A ani se mu to podařit nemohlo. Ježíš totiž přišel zachránit člověka. Ďáblovi se to nepovedlo napoprvé, ale nevzdal se. Pamatujme, že je svůdce. Obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil. Jestliže chtěl pohltil samotného Pána Ježíše, tím spíše chce pohltil jeho následovníky. Proto musíme být opatrní. Na konci své služby přišel ďábel k Ježíši ještě jednou, aby mu nabídl spolupráci. Aby mu nabídl agendu přímo z pekla.

V Matoušově evangeliu 16,21–22 čteme: „Od té doby začal Ježíš svým učedníkům vysvětlovat, že musí jít do Jeruzaléma, mnoho vytrpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých.“ To se Petrovi vůbec nelíbilo. Jako by říkal: „Kvůli tomu jsme tě nenásledovali. Nepůjdeme přece do Jeruzaléma, kde budeš trpět a zemřeš.“ A tak čteme: „Petr si ho vzal stranou a začal ho napomínat slovy: Buď toho uchráněn, Pane, to se ti nesmí stát!“ Milý Petr. Neuvědomil si, proč Ježíš přišel. Přitom Ježíš to řekl naprosto jasně: přišel hledat a zachránit to, co

zahynulo. Petr měl odvahu vzít Ježíše stranou a začít mu radit. Jak může stvoření rozhodovat o Stvořiteli? Jak může člověk, který sám potřebuje spasení, určovat cestu Spasiteli? Neobviňujme však Petra. Velmi často jsme mu podobní. Možná ho někdy dokonce předčíme. Petr si pravděpodobně vůbec neuvědomoval, co říká. Když Ježíš jasně prohlásil, že musí být zabit, Petr se nad ním slitoval. Jenže nepochopil, že lítost potřeboval on sám. „Pane, slituj se nad sebou. To se ti nestane.“ Možná si myslel: „Dokud jsem s tebou, budu tě chránit. Mám meč. Nedovolím, aby se ti něco stalo.“ Petr byl připraven Ježíše bránit. Ale co mu Ježíš odpověděl? „Jdi ode mne, satane!“ Nevyhnal Petra jako učedníka. Řekl: „Jdi ode mne, satane!“ Satan přišel osobně a neuspěl. A tak to zkusil prostřednictvím výřečného učedníka. Ale Ježíš, který je Bohem, přesně věděl, odkud ta myšlenka pochází. Proto řekl: „Jdi ode mne, satane!“ Ježíš nepřijal agendu pekla. Kdyby ji přijal, nedošlo by ke spasení.

A jaké je poučení pro nás dnes? Útočí na nás ďábel? Samozřejmě. Přináší každému z nás svou vlastní agendu. Říká například: „Dobře, už jsi spasený. Tak si prostě buď spasený. Chodíš do sboru? Tak si tam chod'. Chceš být křesťan? Buď křesťanem, ale tak trochu potají. Ať se to nedozví rodina. Ať se to nedozví sousedé. Ať se to nedozví kolegové. Dělej to diplomaticky.“ A tak vzniká diplomatické křesťanství.

Hledět na Ježíše znamená nechat se vést jím.

Křesťan musí někdy protestovat. Říkáme o sobě, že jsme protestanti. Tak tedy protestujeme proti ďáblu. Pán Ježíš byl v tomto smyslu prvním protestantem. Řekl: „Ne.“ Kdyby přijal satanův návrh, cíl, kvůli kterému přišel, by nikdy nebyl naplněn. Proto řekl: „Jdi ode mne, satane!“

Bratři a sestry, hledět na Ježíše znamená také říci: „Jdi ode mne, satane. Vím, proč žiji. Vím, že můj Vykupitel žije. Žiji s ním. Nemáš právo přicházet ke mně a předkládat mi své plány. Nemáš právo mi určovat, co je důležité. Nemáš právo mě zaměstnat tolika věcmi, že mi nezbuďte čas mluvit o spasení těm, kdo jsou ztraceni.“ Bratře, sestro, co na to odpovíme? Chceme hledět na Ježíše? Nebo sklopíme hlavu a budeme dál žít po svém? Dnes nemluvíme o příkladech kazatelů, sportovců ani herců. Mluvíme o osobě a slovech našeho Mistra, Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš věděl, jaký je jeho cíl. A víme to i my?

Pán Ježíš si stanovil priority odpovídající tomuto cíli: společenství s Otcem, soustředění na malou skupinu lidí a službu těm, které je třeba najít a přivést k Ježíši. Pán Ježíš nedovolil, aby mu někdo vnutil cizí program.

Tak tedy: Na koho máme hledět? Od koho máme přijímat povzbuzení? Chtěl bych vás povzbudit – pevně, ale s láskou – k Pánu Ježíši. Hledět na něj je jediné rozumné řešení pro náš život. Nikdo z nás nikdy nebude litovat, že hleděl na Ježíše. Ale pokud od něj odvrátíme zrak, vzpomeňte si, co se stalo Petrovi, když přestal hledět na Pána. Začal se topit. A proč bychom se měli topit? Můžeme přece žít pro něj a přinášet mu slávu.

Modleme se: *Pane Bože, děkujeme ti, že Pán Ježíš měl cíl – zachránit nás. Děkujeme, že si stanovil priority, které mu umožnily tento cíl naplnit. A když se ďábel rozzuřil a prostřednictvím Petra se ho snažil od jeho cíle odvrátit, Ježíš na to nepřistoupil. Pomoz nám brát si příklad z Pána Ježíše. Amen.*